

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 140. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm5297/facsimile.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Stat, men, som vi Alle veed, ikke af denne Verden, saa den bestaar kun ved naabelig Frihed og bekæmpes derfor netop ved at Samvittigheds-Tvang, om den end overs under det allerschjønneste Paaftud!

Den Graahærdede, som bar Danmarks Krone for et Aartusinde siden, i Ansgars Dage, han gik altsaa den gyldne Middelvei, vi maate ønske fulgt af de Danske Konger baade nu og herefter til Verdens Ende, idet han gjerne vilde lade Evangeliet have frit Lob og soie „Christus“ i hvad han kunde, uden at glemme, hans Krone var et Bøslunds-Værk fra Hedensold, og Dannemænd lige trængende og lige berettigede til Hjerter-Frihed og til en mild og faderlig Styrelse, enten saa Bøslupen eller Zulevisen klang bedst i deres Øren, enten Bahai eller Paradis syntes dem det rette Gladhjem! I Pavedommens Dage og lige til Borens forlod Man denne gyldne Middelvei, og gik til den Yderlighed at ville paaatvinge hele Folket Christendommen og dens Paradis, og det var Hovedsarsagen til den Egegyldighed for Kirken og alt Guddommeligt, som herskede næsten snevældig ved dette Aartusindes Begyndelse, og herfter, stædt bekæmpet og svækket, i Grunden endnu. Under denne Egegyldighed var Regjeringen nær gaaet til den anden Yderlighed og havde stræbt at paaatvinge Folket hvad de unge Præster kaldte Naturligt, med Udskuffelse af Evangeliet fra Ansgars og Luthers Dage, og Tiden har vist,

at denne Yderlighed var ligesaa lidt efter Folkets Hjerte, som til Stats-Kirkens Liv eller Dyrigheds Fordeel, saa nu er vi Alle enige om, Man maa gaae en Middelvei. Det nytter imidlertid ikke, saalænge vi er høist uenige om hvilken, og næsten Alle ansee den Middelvei, de selv i deres Tankegang stræbe at holde mellem det gammeltdags Christelige og det nymodens Naturlige eller Fornuftige, for at være den, Regjeringen skalde paaatvinge hele Folket, medens Middelveien for en verdslig Dyrighed dog altid er hverken at befale eller forbyde, indføre eller afstaafe, men tilslaae, tilskynde eller fraraade, en Middelvei, der selv i mange verdslige Ting vilde være gylden, og er i aandelige og hjerte lige Ting den eneste Mette og Forsvarlige.

Betragter man desuden de tre Middelveie i den religiøse og livelige Tankegang, der i den sidste Menneske-Alder have stræbt at gjøre sig gjældende, kiendeligt vel hos Hr. Biskop Wynster, Hr. Professor Clausen og mig, da ser Man strax, at Regjeringen, ved at ville paaatvinge Alle een af disse, træder i Modfatning til Lo, hvad aldrig kan være den gyldne Middelvei. Jeg veed nok, at Hr. Biskop Wynster aldeles overseer mig og tager kun lidt Hensyn paa Professor Clausen, men, Man kalde det hvad Man vil, saa troer jeg dog, at jeg ikke blot staaer i et andet Forhold til den Danske Literatur men ogsaa til den Danske

